

Euro Vespa 1986

Der var engang,når man nu starter sådan,er det som regel altid løgn,men dog ikke i dette tilfælde her,det er desværre sandt,men herom senere.

Jeg er gammelt medlem af Vespa Club Svendborg,og det jeg her vil fortælle om,er min og formandens tur til Euro Vespa træf i Barcelona i 1986,Da jeg efter den tid er flyttet et par gange,er diverse udklip og andet matriale desværre bortkommet,men så vil jeg så starte den Computer op,vi vel alle har mellem vores ører.

Omkring midten af juni måned ? 1986 lagde vi to dvs. Lilli Hove Rasmussen og jeg ud fra Svendborg,det var ret tidlig på morgenen,for vi skulle med færgen fra Bagenkop kl 8.00 det var en dejlig sejltur,og der var da stadig lidt penge tilbage,fra den Gamle Vespa GL 1961 som jeg lige havde solgt,nå men vel ankommen til den store by Kiel,igennem tolden og ud og finde en Tankstation,og så ellers der ned af,nu skulle vi ud og se asfalt,og lagt i lange baner ca 2200 km,der var ikke gået ret lang tid,efter at vi var kommet ud på denne herlige lange motorvej,før at jeg slog korset tegn,ude i overhalingssbanen lå Lili,med sine 90 km/t uden om en lastbil,og de er jer der har kørt der nede ved,at lastbilerne de kører sgu stærkt på disse her fine asfalt baner,hun blev da også hurtigt tudet til rette af diverse Mercedes og BMW mm,lidt efter var den så gal igen,og med samme resultat, men der er også ting her i livet,som man må leve med,og det gjorde jeg så ellers også,efter at jeg fik at vide,at sådan havde hun altid kørt,og er der nogen der har kørt til træf,så er det Lilli,og desuden så var det hendes liv,og ikke mit,der lå derude i overhalingssbanen for længe.

Efter mange kilometers kørsel,kom vi ned til det skønne område omkring Kassel hvor vi fandt en hotelseng for natten,jeg var så heldig,at jeg ramte puden inden jeg faldt i søvn,kors hvor var jeg træt.

Næste morgen gik det så ellers videre sydpå,det er rart når man tager på en så lang en tur,at man er blandt rygerer,for der skal en del benzin til,og efter at der er tanket,var der smøgpause,og medens man nød sin cigaret i fulde drag,kunne man jo også nyde den flotte natur.

Da vi mange kilometer senere,kom til Freiburg grænse overgangen,mødte vi hovedrøstende Tysk og Fransk personale,køre fra Svendborg og til Barcelona, på en Vespa,det var for dem lige lovlig skørt,så det gik jo nemt at for os skøre personer,at slippe ind i Frankrig,og de er nemlig,syntes jeg skøre, det fandt jeg ud af nogle timer senere,da vi skulle finde et logi for

natten i den lille by der hedder noget med Taunus, det gav problemer, for Lilli kunne Tysk, og jeg kan kun Engelsk, og personalet kunne Fransk, nå men de fandt da endelig et værelse til os, og der var slet ingen der kunne forstå at vi ville se fjernsyn, for at se om vi vandt i fodbold, Danmark skulle spille VM? mod Spanien, men langt om længe trængte det da ind, at vi ville se fjernsyn og Fodboldskamp, som vi tabte.

Næste dag gik det så ellers der ned af igen, foran os havde vi storbyen Lion og hvis vi holdte os tæt til hinanden, skulle det nok gå, men nej KVINDER de har deres egen måde at køre på, så hun røg med til højre, og dermed ud af billedet, jeg fortsatte så videre mod byen Marseille, når jeg selv skal sige, så havde jeg husket alt, jeg havde reservedele, værktøj mm så jeg kunne lave alt på denne tur, det eneste jeg ikke havde taget med, var nogle handsker til at beskytte mine hænder mod solen, så ind på en tankstation og få tanket, og få noget sololie til mine hænder, FRANSKMÆND kan vist kun ryste på deres hoved, så jeg måtte fortsætte, med mine forbrændte hænder, Lilli så jeg ikke noget til, så måske var hun foran mig, så bare derned af, nu talte man ikke km, men tankfulde benzin, en tankfuld efter, at jeg var kommet ind på A9 kom jeg ind i de skønne områder med vinmarker og atter vinmarker, der mødte jeg et skilt der viste en (bi) hvad kommer det dog mig ved, lidt efter var der GUDSKELOV, kun en bi, der ramte min forbrændte højre hånd, og den stak, så jeg måtte stoppe, og i smerte hoppe rundt på motorvejen, nå men videre, jeg skal nå Lilli, ved den Fransk/Spanske grænse kom jeg aligevel i tvivl, og ventede så her i ca 3 timer, der kom nogle Tyskere som kendte Lilli og fortalte mig at hun var langt bag ude, så jeg fortsatte så ind i Spanien, og med kurs mod den lille by Rosas, hjemmefra havde vi aftalt, at blev vi væk fra hinanden, skulle vi mødes i denne lille by, hvor vi vel nok kunne få det hele foræret, ganske gratis, hvem kunne dog vide at det er et rejsemål for Bla. Gislev Rejser, jeg valgte det første hotel jeg kom til, købte mig en stor flaske vin og medens jeg ventede på Lilli, kunne jeg vel lige så godt smage på min vin, da klokken slog midnat var flasken tom, og mig fuld, og så ellers godnat. Den næste dag, skulle jeg jo så ellers betale for værelset, og efter at havde gjort det, blev jeg bidt i røven, af værtens grønlanderhund, den har vel tænkt fuldebøtte.

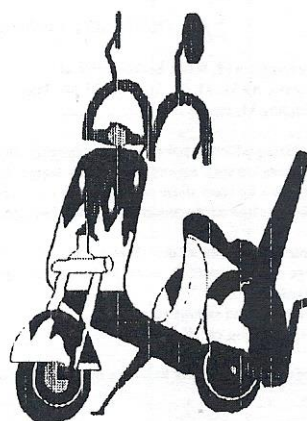
Nå, nu var det om at huske det hele, det gjorde jeg også, selv mine tømmermænd Nu gik turen så ellers til Barcelona, den kølige luft havde vist godt af mig og herregud, der var jo kun 150 km kørsel, da jeg havde kørt lidt, mødte jeg

Fortsættes side 16

mødte jeg nogle andre, som også ville en tur forbi Barcelona, så dem fulgte jeg så med, så vidt jeg husker, var der nogle Tyskere, og nogle stykker fra Østrig, så vi var nu en 10 stykker, og det var da meget rart, istedet for at køre alene.

Omkring middag kørte vi ind på den store plads, hvor vi så skulle indskrives vi var ialt omkring 600 scootere og 1000 mennesker, og her fandt jeg så Lilli igen, hvor hun fortalte mig, at hun da vist havde en dårlig dag i går, for alt gik skævt for hende, og at hun forresten havde overnattet, i den lille by der hedder Figueres, hun gad ikke køre de sidste km til Rosas, og det er der vel ikke noget at sige til, vi fik nu en guide på der viste os vores hotel, og også at man her i Spanien, skulle passe på sine ting, så Lilli bar op, og jeg passede på vores ting, bare man misser med øjnene, så er man næsten klædt af til skindet, jeg faldt næsten bagover da jeg så mit kammer, alt var i miniudgave, så skulle jeg skifte mening, foregik det ude på gangen, her lå også mit bad/toilet, nå men efter en kraftig tur under bruseren, var det ved at være spisetid, så jeg fik fat i Lilli, og så ellers ned, og få noget at spise, under vores måltid, aftalte vi at vi/jeg skulle da lige ud, og se på damer, nu da jeg var kommet hjemmefra, og kun se, ikke andet, så vi forlod hotellet, og ud i den store by, jeg gik vel ca 20 m foran hende, da hun med et råbte MIN TASKE, det var en hurtig tasketyv der havde skåret remmen over, og dermed rendt med hendes taske, og det var ikke så godt, for Lilli var ved at blive gammel, hun var bange for at nogle skulle bryde ind, i hendes hus derhjemme, medens hun var væk, så derfor havde hun ALLE sine værdigenstande i sin taske, Pas, alle hendes penge, smykker for små 30.000 kr, bankbøger, hun havde alt i den taske, og tyven løb ned i en af de mørke gyder, som man kun går ned i, hvis man er træt af livet, så der blev ikke tid til at se på damer, nu gik turen så ellers til politistationen, og det tog tid, også for at finde en, der kunne andre sprog end Spansk, selvom politiet har en skyder, holder de sig også helst væk, fra de mørke gyder, men der blev skrevet en fin rapport på Tysk.

Næste dag, kom der en låsesmed til at ordne Lillis scooter, for de nøgler, lå jo også i tasken, så foregik der vel en masse, som jeg ikke kan huske noget om, andet end festmiddagen, den var god, men efter Dansk målestok, alt for lidt mad, men da de spillede op til dans, glemte jeg alt om, at jeg var sulten, for jeg elsker mørkt hår og brune øjne, og med udsigt til, at skulle ud og knibe dem lidt i de små baller, var alt jo i orden, men skuffelsen kendte ingen grænser, da det viste sig, at det var nogle der skulle optræde, med noget Flamenco dans, men det var jo nok min redning, for vi kan jo det hele, når vi har fået et par glas indenbords.



Efter festen, som jo på sin vis, var lidt af en skuffelse, var det nu på høje tid, at finde en pølsevogn, (på Spansk Det må guderne vide) for nu skreg vommen, efter noget mad, for den smule vi fik der, var da ikke noget for en voksen mand, da det så var klaret, og der var hældt noget der var vådt, oven på, gik vi så ellers tilbage til hotellet, for at knalde brikker, for nu var klokken, nu også ud på de små timer. Næste dag efter morgenmaden, ville Lilli så godt hjemover, for der var jo lige nogle ting, hun skulle hjem og klare, så vi fik jo så ellers startet op, og så gik det ellers der hjemad, men nej, da vi kom uden for Barcelona, var der det Tyskerne kalder for STAU, og det var STAU, der var kø så langt øjet kunne række, men eftersom at vi jo kun havde 2 hjul under os, så kunne vi jo alligevel komme frem, noget hurtigere end dem der havde 4 hjul under sig, men det gik så småt der opad, og så snart vi kunne slippe af sted med det, var det om at komme væk fra denne motorvej, så vi valgte istedet en lille hyggelig landevej ude langs med kysten, det var da så hyggeligt, for så kunne man jo også samtidig også nyde turen, men ak nej, her var der også meget trafik, og det kunne jeg da ikke forstå, men det gik op for mig, da jeg fik set, en ekstra gang på kortet, det er jo her vi har Costa Brava kysten, men her gled trafikken da nogenlunde jævnt, da vi så kom til grænsen mellem Spanien og Frankrig, fik vi jo så ellers nerver på, for Lilli havde jo ikke noget pas, det var jo også sat til, så jeg kørte jo foran, og med det Danske flag oppe på hel, blev vi kun mødt med en hovedrøsten, og samtidig til grin, over at vi ikke, kunne banke Spanien i fodbold, Lilli havde da godt nok en lap papir, fra det Spanske Politi, på hvordan hun var kommet af sted, og som var skrevet på Tysk, men der var jo ikke nogen garanti for, at han kunne læse dette, for de af jer, der har været i Frankrig, ved at Franskmand er til Fransk, og kan man ikke Fransk, skulle man da være blevet hjemme, nå men hjertet faldt på plads igen, på den anden side af grænsen, og så gik det ellers nordpå, mange kilometer senere, skulle vi så her kort før kl ca 22, havde noget benzin på igen, og da blev vi så enige om, at tage os en lille en på øjet, jeg kan huske at det var en SHELL tank, og omme bag ved der, var der en dejlig græsplæne, hvor vores måtter blev rullet ud, og kors hvor var det dejligt at komme ned og ligge med lukkede øjne.

Kl ca 02.00 gik det så ellers videre nordpå, mange kilometer senere, kom vi så ellers til den Tyske grænse, men der var ikke nogen problemer, her fik det Danske flag, bare et overbærende smil, og så ellers videre nordpå, syd for Kassel, fandt vi så et lille Gasthof for natten.

Næste morgen, efter et kraftigt bad, samt et dejligt morgenmåltid, følte vi næsten, at vi var kommet i himlen, så nu kunne vi jo klare næsten alt, og nu skulle vi nordpå og hjem, efter vores udregninger, skulle vi kunne nå færgen fra Kiel kl 21.00, så smøj og spisepauser, blev skåret ned til et minimum.

Da kl var 20.00 landede vi i Kiel, og godt ømme i røven, men skidt med det, nu skulle vi jo hjem, og det kunne heller ikke gå hurtigt nok, efter at have set, på de dejlige damer i Barcelona, var det jo rart, at komme hjem og spise, men vores humør, faldt helt ned i kælderens, da vi fik at vide, at det først var i næste uge, at sommerplanen trådte i kraft, nå men det hjalp jo ikke, at stå der og flæbe, så vi fandt jo så en seng for natten.

Det var dog en dejlig sejltur, vi havde hjem fra Kiel, lækker morgenmad, flot sol mm. og da kl var 13.30 lagde den til i Bagenkop, hvor Lillis søn tog imod hende, og de fulgtes ad til hendes sommerhus, derovre på Langeland, og jeg kørte til Svendborg, ja det gjorde godt at komme hjem, for på de 8 dage denne tur tog, havde vi kørt 4500km.

Hun døde på sin elskede scooter, det var overskriften, på Fyns Amt avis dagen efter, jeg læste dette stykke mange gange, uden at forstå noget som helst, da det begyndte at trænge ind, stod der i avisen, at hun efter at have været i sommerhuset, ville hun om aftenen køre til Svendborg, men blev på Siø dæmningen, ramt frontalt af en bil, som trak ud til overhalning, hun døde af indre blødninger, på Svendborg Sygehus kort efter ankomsten.

Lili Hove Rasmussen blev 65 år
Ære være hendes minde



Jens Andersen